

følgelig ogsaa maa tages i Betragtning — Stigningen af de militære Udgifter, som har forøget det tidligere Forhold mellem Udgift og Indtægt for Budgetterne. Tager vi de 3 civile Budgetter, jeg har nævnt under Et, finde vi i Femaaret 1877—82 en gennemsnitlig aarlig Udgift af ca. 5,869,000 Kr. mod en Udgift i 1887—88 af 11,763,000 Kr., altsaa en Stigning til omtrent det Dobbelte, og i absolute Tal en Stigning af mellem 5 og 6 Millioner. Jeg siger selvfølgelig ikke dette for i mindste Maade at beklage, at man paa disse Budgetter har imødekømt med rund Haand de Krav, der stilles, og som ganske vist i tidligere Tider ere blevne holdte temmelig stærkt nede, saa at det er naturligt, om der kommer en ret betydelig Stigning. Men det er klart, at man under saadanne Omstændigheder ikke kan gjøre Regning paa, at der i de kommende Aar skal være lignende store Beløb til Disposition, som der i tidligere Aar har været til Disposition paa § 27. Og naar vi særlig tage Hensyn til, at Flertallet i denne Sal stadig gjør gjældende — hvad jeg er enig med det i — at en Goldreform er paatrængende og bør gennemføres jo før jo hellere, men tillige gjør gjældende, at en saadan i sig selv nyttig og gavnlig Reform ikke bør gennemføres, medmindre man samtidig letter Statskassen for $3\frac{1}{2}$ Million Kr. om Aaret, ser jeg ikke, hvorledes det er muligt fremtidig blot at holde en simpel Balance mellem Indtægt og Udgift, endfise skaffe de betydelige Beløb, der her stilles i Udgift. Jeg skal bemærke hderligere med Hensyn til den før berørte Stigning paa de militære Budgetter, at den jo saa godt som helt og holdent falder paa de overordentlige Budgetter; thi den Stigning, der har været paa de ordinære militære Budgetter paa §§ 22 og 23, er meget forsvindende og for Intet at regne i Sammenligning med den Stigning, der har været paa de ordinære civile Budgetter. Gaar jeg nu ud fra, at Udgiften paa de overordentlige Budgetter atter bringes ned til, hvad den faktisk har været i Perioden 1877—1885, altsaa for begge tilsammen med et rundt Tal 2 Millioner Kr., kommer jeg til det Resultat, at ud fra denne Forudsætning, og dersom den havde været gjældende i de to sidste Finantsaar, for hvilke der foreligger Regnskab, vilde der i 1886—87 kun have været et Overskud af lidt over $\frac{1}{2}$ Million Kr., og i 1887—88 et Overskud af lidt over $\frac{2}{3}$ Million, medens det foreliggende Budget for 1889—90 ud fra samme Forudsætning vilde give et Overskud af mellem 12 og 13 hundrede tusind Kroner. Jeg ser ikke, hvorledes

man under disse Forhold skulde kunne opgive $3\frac{1}{2}$ Million Kroner af den aarlige Indtægt uden at komme til afgjort Underbalance, og jeg ser ikke, hvorledes det skulde være muligt paa een Gang at gennemføre en Reform med et saadant Indtægtstab og udføre alle de økonomiske Reforme, som den ærede Ordfører i Gaar saa bestalende tog Ordet for. Dersom altsaa det ærede Flertal vil vise en virkelig reel Interesse for Gjennemførelsen af alle disse Foranstaltninger; er det ikke tilstrækkeligt at nævne dem og at rette en indtrængende Opfordring til Regjeringen om hurtig og energisk at sætte dem i Værk og fremme dem, men saa maa der tillige dertil føies en Tilfjendegivelse af, at Thinget er villigt til at skaffe de fornødne Midler til disse Anlægs Gjennemførelse tilveie paa den ene eller den anden Maade, som der kan være Tale om. Naar det ikke sker, kan jeg ikke i selve Angivelsen af alle disse Foranstaltninger, som skulde sættes i Værk, se et virkelig Bevis for, at det ærede Flertal i denne Sal skulde have en mere levende Interesse for den økonomiske Udvikling, for at fremme den materielle Opkomst her i Landet, end Mindretallet og Regjeringen.

Berg: Jeg har i Behandlingen af dette Finantslovsforslag som Regel fulgt det høitærede Flertal i dets Indstillinger og holdt mig til en almindelig Reservation med Hensyn til det konstitutionelle Spørgsmaal om Bevillingen overhovedet af en Finantslov til dette Ministerium. Iøvrigt har jeg kun skift mig fra Udvalget eller dets Flertal paa ganske enkelte Punkter. Her foreligger i dette Ufsnit 2 Punkter, hvor jeg har troet at maatte tage Særstilling; i det ene Tilfælde lige overfor hele det øvrige Udvalg, i det andet overfor 10 ærede Medlemmer af Finantsudvalget. Jeg har ikke gjort det uden Overvindelse og uden efter moden Overbejelse, og naaget jeg ikke kan forlange, at det høitærede Thing skal skjænte det videre Interesse, hvad et enkelt Medlems Grunde ere for denne Stilling, har jeg dog ønsket at benytte den Ret, som Forretningsordenen giver mig, til for Fremtidens Skyld at begrunde min Stilling. Det egentlige Hovedpunkt for mig er Vædringsforslaget under Nr. 225, der gaar ud paa at opfordre Regjeringen til at foretage de fornødne Skridt til Tilveiebringelsen af en Dampfærgeforbindelse mellem Gjedser og Warnemünde. I den Anledning stiller Flertallet her et Vædringsforslag om 5,000 Kroners Forhøielse af Kontoen for at gjøre denne Opfordring til Thingets. Jeg foresætter, at det høitærede Flertal, der